



**Σφοδρά κατηγορία του λάλου Θεωρητή  
κατά του Καραπάνου, που κάνει τόν βαρύ.**

Ἄφου λοιπὸν ὁ Βουλευτὴς τῆς Ἀρτῆς Καραπάνος, ποῦ ἀπεδείχθη μπόσικος εἰς τὰ κοινὰ καὶ νάνος, τὴν γλώσσαν τὴν ἀτάσθαλον ἀδιακρίτως λύων πολὺ ἐκακολόγησε τὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἂν καὶ εἶδε ἀνυψούμενα χρεώγραφα καὶ φόντα, ἀλλὰ ἔστην πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο καὶ ἂν θέλῃς βρόντα.

Ἄφου αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς τοσοῦτον ἐτυφλώθη, ὥστε δὲν βλέπει τὴν αὐγὴν εὐτυχιῶν μεγάλων, πῶς τάχιστα θὰ πληρωθῶν οἱ πρό αἰῶνων πόθοι ἰσὺ πείσμα ὅλων τῶν σαχλῶν κολοκυθοκεφάλων, ποῦ τὰ μαγάλα τῶν ἐγίναν ἀπὸ κολοκυθόσπορον καὶ ἄρνοῦνται πῶς θὰ ρίψωμεν τὴν ἀγκυραν ἑστὸν Βεσπορον.

Ἄφου αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς καὶ τὸ μακρὸν λελέκι ἑστὴν πίστιν τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιχειροῦς πλέκει, καὶ ἡ μύϊγα τοῦ ἐκόλλησε ἢ τῆς χρεωκοπίας καὶ ἀδύνατον νὰ εὐρεθῇ ἐν μέσῳ θεραπείας, καὶ βεβαίῳ τὸν Λερωὰ καὶ βεβαίῳ τὸν Σαὶ πῶς εἰμεθα μουφλοῦζηδες καὶ τραῦε βερετέ.

Ἄφου αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς μὲ ὅσα καὶ ἂν τοῦ εἶπα δὲν ἀφίνε τὸ πείσμα του καὶ κουτουροῦ ἐκτύπα, καὶ ἀδύνατον νὰ γιαιτρευθῇ καὶ νὰ τοῦ φύγῃ ἡ λόξα καὶ ὡς τώρα ἐμποδίζετο καὶ ἡ δίκη μου δόξα, καὶ ἠθέλησε ἑστὸ ὑστερο νὰ μοῦ κτυπήσῃ πόδι καὶ κάθε Ἰσοζύγιον νὰ μοῦ τὸ κἀνὴ ρόδι.

Ἄφου αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς, καθὼς γνωρίζουν τόσοι, μὲ μονοπώλια καπνοῦ μὲ εἶχε ξεθεώσει, ἀφου αὐτὸς μ' ἐπρόριδε μὲ φίλημα Ἰούδα καὶ ἐμόχθει πρὸς τὸ βάραθρον καὶ ἐμὲ νὰ παρασύρῃ, καὶ ἐνθὸν τὸν ἐσυμβούλευα ἐκεῖνος ἐτραγοῦδα: «τρία πουλάκια κἀθονται ἑστῆς Ἀρτας τὸ γεφύρι».

Ἄφου αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς, αὐτὸς ὁ Καραπάνος, αὐτὸς ὁ μονοκόκκαλος ἐντέλει πελεκάνος, ὅπου τοῦ πρέπει σὲ κλουβὶ κανένας νὰ τὸν κλείσῃ καὶ ναργυρίδων νὰ γενῶν τὰ σκέλη του μαρκούτσιμα, μὲ κάθε τρόπον ἤθελε νὰ μὲ ὑποσκελίσῃ, ἐφ' ᾧ καὶ ἐγὼ τοῦ ἔδωσα ἑστὸ χέρι τὰ παπούτσιμα.

Ἄφου αὐτὸς τὴν γλῶσσαν του στιγμὴν δὲν συμμαζεύει  
καὶ ἴστὸ Παρίσι κατ' αὐτὰς με τὸν Μπολιέ χαζεύει,  
ἀφου αὐτὸς, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχει πιά νισάφι  
καὶ δεξιά κι ἀριστερά τὰ ἐξ ἀμάξης γράφει,  
καὶ λέγει ἴστους Παρισίνους κι εἰς ἄλλους Τραπεζίτας:  
«πεντάρα μὴ δανείζετε αὐτοὺς τοὺς ψωμοζήτας».

Ἄφου αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς ζητεῖ καλὰ καὶ σώνει  
μὲ ὄλους τοὺς μουφλοῦζήδες κι ἑμὰς νὰ ἐξίσωνη,  
ἀφου αὐτὸς ἐπλήγωσε τὸ κράτος εἰς τὰ καιρία  
καὶ σήμερον τὰ φόντα μας νομιζονται ἀέρια,  
κι ἀφου πλησίον καὶ μακρὰν μετὰ πολλῆς μανίας  
προδίδει τὸ Κορδόνι μου ὡς ἄλλος Πausανίας.

Ἄπὸ τὸ σκέλος τὸ δεξι ἀμέσως τὸν ἀρπάζω  
καὶ μὲ τὸ Ἰσοζύγιον τοῦ κράτους τὸν σκεπάζω,  
ἐμπρὸς μου δὲ ἀνάσκελα φαρδὸ πλατὺ τὸν ρίχνω  
καὶ τόσα περισσεύματα ἐφετινὰ τοῦ δείχνω,  
μήπως μ' ἐκεῖνα φωτισθῆ κι ἀνοιξῆ τὰ χαβά του  
κι ἀφήσῃ τὸν μονότονον καὶ θλιβερό χαβά του.

Βουνὰ ὑφόνω γύρω του μὲ ἀριθμῶν σαροῦς  
καὶ λησιμῶν διὰ παντὸς ἐκείνους τοὺς καιροῦς,  
ὅπου ἐποτιζόμεθα μὲ πικριῶν λαγήνι  
καὶ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας μας ἐσφιγγαμεν σωτήριον,  
τὸ δὲ λαμπρόν του μέγαρον κατήντησε νὰ γίνῃ  
ἐμοῦ καὶ τῶν ἐταίρων μου τὸ ἀποχωρητήριο.

Ἄνω τὰς σχέσεις τὰς στενὰς καὶ λησιμῶν τὰ πρῶτα,  
ποῦ κάθε βράδυ τακτικὰ μὰς ἔκανε βεγκέρα  
καὶ μὰς ἐτράτερονε λικέρ καὶ τσάι καὶ πισκότα  
κι ὡς συνωμότης ἤρχετο πὰς φίλους ἐκεῖ πέρα,  
κι ἐγὼ μὲ σκοῦφον κόκκινον ἐσάστιστα καὶ τάχανα  
καὶ εἶχαμεν ὡς σύνθημα τὰ ἐμνηνστα τὰ λάχανα.

Μ' ἀμείλικτον ἀκλῆρότητα τὸ στῆθος μου ὀπλιζῶ  
καὶ τὸ μικρὸ μουστάκι του τὸ βγάζω τρίχα τρίχα,  
ὡς νόθον κλάσμα καὶ ψευδὲς φωνὴν τὸν σφονδυλίζω  
καθὼς ἐτίναξε ποτὲ κι ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχα,  
καὶ Κατηγορητήριο ἐξ τοῦ προχείρου κάνω  
γι' αὐτὸν τὸν μακρολέεκα, γι' αὐτὸν τὸν πελεκάνο.

Τὸν Ἄγγλον τὸν ὑπόδικον πρὸς ὦραν τὸν ἀφίνω  
καὶ τῆς ὀργῆς μου τὴν χολὴν στὸν Καραπάνον χύνω,  
προστάζω δὲ τὸν Κάτωνα ἐκείνον τῶν Πατρῶν  
νὰ δεῖξῃ οἱ Κορδονάτοι μου πὼς ἀχυρα δὲν τρῶν,  
καὶ ἴσῃ Βουλλὴν ἐπιφανεῖς μὲ μαῦρη ρεδιγχοτά  
τοῦ Ἀρτινοῦ κρεμανταλὰ νὰ ψάλλῃ τὰ εἰκότα.

### Καὶ ὀλίγαι ποικιλίαι, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκείνος ὁ Χουτόπουλος ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη  
καὶ τί δὲν ἐκουθάλῃσε καὶ τί δὲν ἔχει φέρι.  
Ἐκεῖ κι' ὁ μέγας Φασουλῆς, ὅπου παρ' ὄλων φάλλεται,  
ὡς ποῦ νὰ πῆς λουκάνικο εἰς πίπαν μεταβάλλεται,  
κι' αἰσθάνεται τὴν ὄρεϊν νὰ πῆς μ' αὐτὴν τσιγάρο  
καὶ βλέπεις τὸ κεφάλι του νὰ γίνεταί ρουγάρο.  
Κοντὰ του δὲ κι' ἡ Φασουλῆ πολὺ κομψομοιρῆν,  
διότι τώρα εὐτυχῶς δὲν εἶναι φουσκωμένην.

Ἄ Νίκος ὁ Ματθιόπουλος, ἀδάμας τῶν ἐμπορῶν,  
ἀνὴρ διὰ πλήρης ἀρετῶν πολλῶν καὶ διαφρῶν,  
τοῦ Πετροχείλου τοῦ γνωστοῦ τὴν Στραμοῦτλαν ἔπηρε,  
κορίσι μὲ τὰ δλα του καὶ πρῆγμα τεταρτικι,  
εἰς δι τὸ ζεύγος ἐκ ψυχῆς εὐχρήθησαν αἱ Μοῖραι  
ἀγάπην μακροχρόνιον, παιδιὰ, κουδερνταλῆκι.  
Αὐτὰ πύχθη κι' ὁ Ρωμῆος κι' ὁ Γεωργῆς Μαυρογιάνης  
μετὰ πολλῆς θερμότητος, μετὰ γαστρὸς πρηνῆς.

Ἐβῆκαν τοῦ Στεφάνου αἱ Γενεκαὶ Ἄρχαι  
καὶ τρέξε νὰ τῆς πάρῃ, ὡ φοιτητὰ πτωχέ.  
Εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου πωλοῦνται τρεῖς δραχμάς,  
θερμῶς δι' ἐπιστάτῳν ἀπ' ὄλους κι' ἀπὸ μὲς.

Ἄ Γεωργῆς ὁ Στρατήγιος, σπουδαῖος ἀδουκάτος,  
τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων φῶς φανερὰ ἰδῶν,  
ἐκ Παιρικῶς ἐνταῦθα μετώφισεν ἰσάτους  
κοντὰ εἰς τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τὴν ὁδόν,  
μαζὶ μὲ τὸν γαμπρὸν του Μιχαῆλ Φραγκαντώνη,  
ποῦ πᾶνε ἡ δουλειὰς του ὡς σήμερα Κορδόνι.

Ἰδοῦ κι' ὁ Κερσφόρος ὁ κατὰ φαντασίαν,  
τοῦ Μολιέρου ἔργον μὲ τὴσσην σμακσίαν.  
Ἄ Λάσκαρης ὁ Νίκος, μὲ μίλλον κωμῶδες,  
μετῆρρασκεν ἐμμέτρως καὶ μὲλα εὐρηκῶς.

Ἄ Γιάννης Ἄιδονόπουλος, γνωστός ἀνὰ τὴν πόλιν  
καὶ πρῶτος τῶν φραγκοραπτιῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔθνη,  
πολλὰ καμάρια ἔφερε καινούρια τοῦ γεμῶνος,  
ποῦ δὲν τὰ ρθίρει εὐκόλα ὁ πανδακμάτωρ χρόνος.  
Μὰ τὰρα συνεταιρὸς του κι' ὁ ἀδελφὸς του μίνει,  
ὅπου κανεῖς ἴστὸ κόψιμο μ' αὐτὸν δὲν παρεδραίνει,  
καὶ ὀσάματα ἰσοῦδασει τῆς κοπιτικῆς περισσοῦ  
τοῦ Βιντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.  
Τέτοιον φραγκοραπτιδικὸν δὲν εἶναι παρὲς γίλα ...  
τὸ ράψιμό του ἐντάλει, τὸ κόψιμό του τρέλλα.  
Σὶ κόβει Ἄιδονόπουλος; ... εἰσὶ κελὰ κομμένους ...  
οἱ ράβει Ἄιδονόπουλος; ... εἰσὶ καλὰ ραμμένους.

Ἄ Νίκος ὁ Μιχαήλ  
Ἄ Νίκος ὁ Μιχαήλ

Ἄ Ρωμῆος γνωστὸν ὡς κάνω — πᾶς ἴστὸ σῆτι μου ἀνίθη,  
ἴσῃ Νεάπολι ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρτίει,  
μὲ ἐνδοχῆσι Σόδη, — εἰς τὸν ἴστὸν λατὴν τρεῖς ἴστὸν ἔβδι,

μὲ Χρυσῶν μὲ μίανρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,  
καὶ μὲ χίρα δίχως ἀνῆρα, — ποῦταν ἄλλοτε μωμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθους» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινοῦτος πολῶς.